

DE WERELD ROND

DE ULTIEME KILOMETERVRETER

Wereldfietser Eric Schuijt

Eric Schuijt is een wereldfietser met een onwaarschijnlijk aantal kilometers in de benen. In ruim 35 jaar heeft hij talloze landen en continenten met de fiets bereisd. Vanaf 1989 jarenlang met zijn toenmalige vriendin Marijke, sinds dertien jaar met zijn huidige partner Carla. Eric is co-auteur van de vier boeken die over deze gezamenlijke tochten zijn verschenen, daarnaast schreef hij ook nog een paar praktische handleidingen voor wereldfietzers. Met zijn winkel De Vakantiefietser in Amsterdam en een filiaal ervan in Istanbul geldt hij als dé autoriteit op dit gebied.

O, wat had ik Eric graag gesproken in die winkel in Istanbul, die – in het Turks – *Ontdekkingsreiziger per fiets* is gedoopt. Het is per slot van rekening het internationale adres dat veel lange-afstandsfietzers op doortocht van Europa naar Azië en vice versa aandoen, omdat ze er de juiste onderdelen voor hun Koga, Santos, Van Nicholas en soortgelijke topmerken kunnen aanschaffen, en dus ook een plek waar ze hun spannende ervaringen met elkaar delen. Als je de reisboeken van Eric over zulke verzamelplaatsen van globetrotters hebt gelezen, wil je niet anders dan er zelf een keer rondhangen.

>>

Maar pech, Eric is aan het herstellen van een ingrijpende operatie aan zijn prostaat en nog voor minstens een paar weken aan zijn Amsterdamse huis gebonden. Enfin, die net iets minder spannende locatie en Eric's fysieke toestand (hij maakt het weer prima, dank u) hoeven mooie verhalen helemaal niet in de weg te zitten. Als een van 's lands meest doorgewinterde én zondoorstooftde wereldfietzers lepelt hij zelf met gemak de ene reisanekdote na de andere fietswijsheid voor me op.

De eerste vraag die me na onze kennismaking op de lippen ligt, is wat voor type fietser je nou eigenlijk moet zijn om op het zadel te springen en iedereen en alles wat je vertrouwd is voor maanden, en soms zelfs voor jaren, adieu te zeggen. Eric stelt dat voor het antwoord daarop een duidelijk onderscheid tussen de vakantie- en de wereldfietser moet worden gemaakt.

'WERELDFIETTERS DIE TERUGKEREN, ZIJN ALTIJD VERANDERD. DAT IS ELKE KEER HEEL BIJZONDER EN MOOI OM TE ZIEN. ZE HEBBEN ZICH ONTDAAN VAN OVERTOLLIGE BAGAGE'

De eerste categorie, die in Nederland jaarlijks uit zo'n tienduizend mensen bestaat, blijft doorgaans in Europa en trekt erop uit voor ten hoogste twee maanden. De tweede categorie, zo'n 300 tot 500 landgenoten per jaar, doet dat voor een veelvoud daarvan. Hun accu is een

stukje zwaarder opgeladen: 'Over het algemeen zijn het mensen die iets willen achterlaten', zegt Eric. 'Hun relatie is net op de klippen gegaan, ze zijn ontevreden over het werk dat ze doen of hebben net hun baan verloren, en dan is daar ineens het idee om op de fiets te stappen. Wegwezen! Ik ken heel veel wereldfietzers die dat als belangrijkste reden noemen: tijd voor iets anders.'

Is dat zoezegd de negatieve schop onder hun kont die mensen voor zo'n tocht nodig hebben, er kan ook sprake zijn van een positieve impuls die het lontje doet ontbranden: de notie dat ze naar zichzelf, naar vrijheid, rust of spiritualiteit op zoek moeten. Hoe dan ook, of de *trigger* nou negatief of positief is: het resultaat van zo'n marathonreis is in beide gevallen hetzelfde, weet Eric: 'Wereldfietzers die terugkeren, zijn altijd veranderd. Dat is elke keer heel bijzonder en mooi om te zien. Ze hebben zich ontdaan van overtollige bagage. Met name bij pelgrims die naar Santiago de Compostela zijn gefietst, merk je dat overduidelijk. En iemand hoeft er helemaal niet religieus voor te zijn.'

Fietsen, zo mag de verklaring voor het fenomeen zijn, is reizen in jezelf. 'Zo is het echt', zegt Eric. 'Wanneer ik fiets, passeert in mijn hoofd van alles de revue. Ik kijk terug op dingen die heb gedaan die niet netjes waren, op gebeurtenissen die wel goed gingen en op zaken ik nog recht wil zetten. Onderweg kom je dan stukje bij beetje in het reine met jezelf. Eenmaal terug ben je van binnen *clean* en tegelijkertijd ook nog maandenlang heel scherp. Je kalibreert je normen en waarden. Je acceptatieniveau is hoger, je bent meer in lijn met de beweging

van het leven, en je verkeert in permanente dankbaarheid dat je in zo'n goed georganiseerd land leeft als het onze. In Lesotho, waar ik ook gereden heb, is de gemiddelde leeftijd waarop men sterft 37 jaar. Ik ben nu 53 dus ik heb al 16 jaar cadeau gekregen, simpelweg dankzij het feit dat ik in Nederland met zijn uitstekende gezondheidszorg woon. Welk recht heb ik nog om te klagen? Het is ook met deze instelling dat ik het behandelproces voor mijn prostaatkanker ben ingegaan en misschien dank ik er ook mijn snelle herstel aan.'

Zelf begon Eric op zijn achttiende als vakantie-fietser. Op die leeftijd was hij het zat om nog langer met zijn ouders op vakantie te gaan in het rammelende bedrijfsbusje van zijn als smid werkzame vader. Toen hij de hand wist te leggen op een goedkope Koga Miyata-randonneur en ergens fietstassen kon lenen, was de keuze zodoende snel gemaakt: Eric zou ermee naar Frankrijk fietsen.

Een stille rijwielliefhebber was hij daarvoor overigens al: op zijn jongenskamer hing een affiche van zo'n Koga en niet de blootfoto van Raquel Welch waaronder vrienden van 'm thuis, eh, in slaap vielen. Het bleef op die eerste trip ook niet bij Frankrijk, Eric fietste door naar Spanje en uiteindelijk naar Casablanca. Vanaf zijn 28-ste ging het vervolgens echt los met de 24.000 km lange non-stop-fietsexpeditie die hij met Marijke Vermond maakte door Duitsland, het Oostblok, Turkije, Pakistan, India, Nepal, Maleisië, Singapore en Indonesië. De tour duurde liefst achttien maanden.

Wat doet zo'n reis in gunstige en ongunstige zin voor een relatie, wil ik van de fietsende ervaringsdeskundige weten. Iets van de breuk tussen Marijke en hem valt wel aan het samen fietsen toe te schrijven, vertelt Eric. Hij was het immers altijd die onderweg al het werk en het geregeld voor zijn vriendin uit handen nam. De reparaties, de potjes die moesten worden gekookt, het opzetten van de tent, het gedoe

OP ZIJN JONGENSKAMER HING EEN AFFICHE VAN ZO'N KOGA EN NIET DE BLOOTFOTO VAN RAQUEL WELCH WAARONDER VRIENDEN VAN 'M THUIS, EH, IN SLAAP VIELEN

met lokale autoriteiten en overeenkomstige alledaagse besognes: het was meestal Eric die ze voor zijn rekening nam. Waardoor hij Marijke – althans volgens de therapeute die ze later in de arm nam – stelselmatig in haar autonomie had aangetast en zij voor haar verdere persoonlijke ontwikkeling daarom beter af was zonder hem. Eric heeft Marijke nadat ze na 18 jaar uit elkaar gingen nooit meer weergezien.

Gelukkig is Carla nu al weer 13 jaar in zijn leven. Die was eerst een 'gewone' klant van De Vakantiefietser, maar mede doordat Eric geen geldend principe kon bedenken tegen het hebben van seks met klanten, ontstond er opnieuw een mooie liefdes- en fietsrelatie. Met Carla heeft hij er intussen ook al heel wat verre fietsreizen op zitten. Fietsen met degene van wie je houdt, is en blijft toch het fijnst, vindt Eric. 'Als je met vrienden of reisgenoten die je nog maar net kent op pad bent, is de kans groot dat je je vreselijk aan elkaar gaat ergeren en het voor elkaar vergalt. Ik ken verhalen van mensen die elkaar op een tocht door India plechtig hadden beloofd steeds maar twee velletjes papier te gebruiken bij wc-bezoek omdat de toiletrollen daar zo schaars zijn, en dat de bom barstte toen werd ontdekt dat één persoon zich stiekem van vier velletjes bediende.'

Fietsen in zijn eentje heeft Eric ook gedaan, maar het is de meerderheid van de wereld-fietsers helaas niet gegeven om 'leuk' uit zo'n solo-avontuur tevoorschijn te komen. 'De

lonesome cowboys horen het niet graag, maar je wordt er egocentrischer van. Je empathische vermogens nemen af doordat je alleen maar met jezelf en verder niemand anders rekening hoeft te houden. Dus je peutert ook in gezelschap in je neus en je oren, en je boert tijdens en na het eten omdat je dat in China niet anders gewend was. Het zou jou en mij ook gebeuren. Niet-temin zitten er ook werkelijk speciale figuren tussen die eenlingen. Ik heb eens iemand mijn winkel uitgezet die vreselijk onvriendelijk was tegen mijn vrouwelijk personeel. Bleek dat ie zich op zijn laatste wereldreis had voorgenomen om nooit meer met vrouwen te willen praten.'

Er zijn ook wereldfietsers die het zichzelf aanrekenen dat ze *on the road* veranderen en daardoor besluiten te stoppen. Een collega van Eric gaf de brui aan zijn liefhebberij toen hij doorkreeg dat hij op ongepaste wijze gebruikmaakte van de gastvrijheid van mensen in de landen die hij doorkruiste. 'Een wereldreis op de

>>

fietst kost gemiddeld zo'n vijf- tot zesduizend euro per jaar. Dan reis je niet super-de-luxe en ook niet super-low budget. Je kunt enorm op je kosten besparen door je onderweg bij mensen thuis te laten uitnodigen. Die gastvrijheid zit in heel veel culturen in arme landen in de genen en in het geloof van mensen. In de Islam geldt het als een verplichting dat je reizigers in huis haalt en ze eten en een slaapplek biedt. Maar vaak hebben diezelfde mensen geen cent te makken en breng je ze daardoor in de problemen, zeker als je bij wijze van dank niet ook wat voor ze terug doet. Wanneer je zo een maand door Iran fietst en je hebt in totaal maar 50 dollar aan overnachtingen en eten uitgegeven, dan moet je bij jezelf te rade gaan en je realiseren dat je misbruik van die gastvrijheid hebt gemaakt.'

Andere *do's en don'ts* die ik van Eric meekrijg als aspirant-wereldfietser (ooit hoor, ooit): 'De essentie van het reizen is de ontmoeting. Word niet boos als die niet verloopt zoals je je had voorgesteld, maar bewaar die glimlach. In West-Afrika kan het nog wel eens helpen dat je kwaad wordt als ze je beduvelen, maar terugkijkend en door schade en schande wijs geworden, weet ik dat je met die glimlach veel meer bereikt.'

Een tweede goede raad is die dat je de gevaren onderweg nooit moet onderschatten: nog altijd denken wereldfietzers dat ze deze of gene woestijn heus wel met een drinkwaterfles van 1,5 liter door komen, zoals er ook trekkers zijn die menen dat je met een smartphone en een app best wel door een lastig stukje jungle in

Costa Rica kunt gaan karren. Drie: houd contact met de fietshandelaar bij wie je je tweewieler hebt gekocht, want hij is degene die in één minuut kan opzoeken voor welk ernstig benodigd fietsonderdeeltje je vanuit de Himalaya belt, en hij kan ook zorgen dat je het binnen een week (of binnen vier weken; het blijft wel avonturieren, hè) over de post in Bhutan hebt.

En nog één *don't* dan: wissel je adresgegevens niet uit met al die leuke mensen in de *global village* die voorstellen om eens bij je langs te komen. Als je er niet per se mee wil gaan trouwen of ze koste wat kost wenst te adopteren, laat zo'n uitgeschreven uitnodiging dan achterwege. Aardig bedoeld, maar het zijn er straks bijna per definitie te veel die ook daadwerkelijk bij je aan de deur staan. Eric is er al meteen mee gestopt nadat er voor zijn ouderlijk huis in Amsterdam ooit een Berber op blote voeten op de stoep stond. Omgekeerd gaat hij ook nooit naar een van de honderden logeeradresses die hem in 45 jaar wereldfietzen op een briefje zijn aangereikt. De absolute vrijheid moeten blijven lonken, nietwaar.

ZELF OOK WERELDFIETSEN

De eerste winkel van Eric vind je in Amsterdam. Je krijgt er antwoord op al je vragen over uitrusting, fietsen en reizen. Zijn tweede winkel ligt in hartje Istanbul en heet Bisiklet Gezini. Op zijn website vind je trouwens tal van links naar inspirerende verhalen van andere wereldfietzers!

- Westerstraat 216, 1015 MS Amsterdam
- Feneryolu, Çamlıtepe Sokak. No:5, 34724 Kadıköy, Istanbul
- www.vakantiefietser.nl

NOG ALTIJD DENKEN WERELDFIETZERS DAT ZE DEZE OF GENE WOESTIJN HEUS WEL MET EEN DRINKWATERFLES VAN 1,5 LITER DOOR KOMEN

Nog even het herstelproces na de kanker uitzitten en dan mag het avontuur voor hem weer langzaam gaan kriebelen. Waar fietstocht nummer-zoveel heen gaat? Eric wil graag naar het midden van de aarde. Ja, daar kun je komen, legt hij uit. Het is dat punt op de aardbol waar je aan alle zijden het verst van de zeeën en de oceanen bent verwijderd, en die middenstip ligt ergens in Mongolië. De eerstvolgende reis met Carla zou dan die van een kust naar die plek kunnen zijn.

Maar, hoor eens, het ook zo maar kunnen dat dadelijk geheel onverwacht Noord-Korea ineens zijn grenzen openstelt voor fietzers, die dat land dan zonder begeleiding zouden mogen doorkruisen. En wie denk je dat dan vooraan staat bij de Koreaanse douane?

Juist, ja. Eric. ■

Ik koos voor dit boek voor Eric met zijn verhaal maar er zijn nog veel meer wereldfietzers die reizen maakten die zeer tot de verbeelding spreken. Meer weten? Kijk op www.europafietzers.nl en www.wereldfietser.nl